

Hồi thứ bảy

Trình Giảo Kim về Trường An cứu viện Tiểu anh hùng tranh ấn soái cầm binh

Vua Thái Tôn lúc bây giờ mười phần buồn bực, Từ quân sư hết kế, chư tướng cũng cùng phương, cứ mỗi ngày ăn no rồi khoanh tay mà chịu, luôn luôn như vậy suốt ba tháng trường. Ngày kia vua Thái Tôn đang ngự bàn luận cùng chúng tướng, bỗng thấy quan giữ kho vào tâu rằng:

– Lương thực đã tận mòn, còn chừng tám chín ngày thì hết.

Vua Thái Tôn nghe qua mới than với Từ Mậu Công rằng:

– Nay lương thực gần hết rồi, quân sư tính mưu chi mà cứu lấy quân sĩ.

Từ Mậu Công lắc đầu nói:

– Tôi đã hết kế cùng phương, bây giờ không còn lo kế chi đặng nữa. Chỉ còn có đợi thời đến đâu hay đó mà thôi.

Trình Giảo Kim nói:

– Nếu vậy còn tám chín ngày nữa đây sẽ chết đói cả thành sao?

Thái Tôn cúi đầu âu sầu rầu rĩ.

Lại hội ít ngày sau, binh hết lương, ngựa hết cỏ, than van rên siết vang thành, Trình Giảo Kim nói với Từ Mậu Công rằng:

– Nay nước đã tới trôn rồi, quân sư luyện thuốc chống đói thì khỏi sợ điều chi, chớ tôi đây chắc là chết sớm.

Từ Mậu Công đang lúc rối ruột, nghe Giảo Kim nói cợt mình thì giận mà rằng:

– Cơ tuyệt diệt đến bên thành mà không lo, lại còn kiếm điều nói nhảm.

Giảo Kim xụ mặt làm thinh. Lúc bấy giờ cha con Uất Trì Cung muốn xuất binh mà vì đánh chẳng lại, phần quân sĩ run chí ngã lòng nên không dám. Còn Từ quân sư hết kế, chư tướng vô mưu, ngồi xúm chòm nhìn nhau mà chịu.

Lúc chúa tôi đang than thở, bỗng nghe một tiếng sấm nổ vang dường như lở núi sụp non, rung động cả thành trì, ai nấy đều kinh hồn mất vía. Kế thấy trên trời khói đen phủ

xuống, phút chốc gió dậy ào ào, hóa ra một bầy phi thử² bay bổng lên không. Thái Tôn lấy làm lạ mới hỏi Từ Mậu Công rằng:

– Diêm chi vậy? Lành hay dữ đó?

Từ Mậu Công đánh tay coi rồi tâu rằng:

– Phước bệ hạ còn lớn lắm! Bởi vì là chánh vị đế vương, nên trời sai phi thử đem lương đến giúp đó.

Chư tướng nghe nói không tin hỏi:

– Lương ở đâu chẳng thấy mà quân sư nói là cho lương?

Từ Mậu Công cười rằng:

– Vì năm trước Tây Ngụy Vương là Lý Mật ở chẳng phân minh, mê nàng Tiêu phi làm điều vô đạo, nên trời sai phi thử tha hết ba mươi muôn học lúa, đến ngày nay mà đem giúp cho bệ hạ đây.

Thái Tôn bèn hỏi:

– Lúa ấy bây giờ ở đâu?

Từ Mậu Công nói:

– Đào dưới thềm xuống ba thước đất, thì có lúa lương tại đó.

Vua Thái Tôn y lời, truyền quân đem cuốc xuống ra đào; đào xuống ba thước đất quả thấy lúa lương vô số. Trình Giảo Kim chạy hốt lên coi, rồi nói:

– Rõ ràng lúa này đã lâu năm, thật phải của Lý Mật.

Từ Mậu Công truyền quân xúc lên hết gánh chứa vào kho, rồi nói:

– Bao nhiêu lương này bắt quá dùng đỡ trong một tháng mà thôi, nếu không sớm tính kế giải vây, dơ khi ăn hết rồi ắt phải nguy khôn nữa.

Thái Tôn bèn hỏi:

– Vậy quân sư có kế chi chưa?

Từ Mậu Công nói:

– Xin bệ hạ viết chiếu sai người về nước viện binh thì xong.

Thái Tôn nói:

– Quân sư khéo giả bộ thì thôi! Rất đổi cả thành hiệp nhau mà còn phá vây không nổi thay, huống hồ một người tài chi về Trường An cho đặt?

Từ Mậu Công nói:

– Nội đây chỉ có một người về xin binh cứu viện dặng!

Thái Tôn nghe qua mừng lắm, lật đặt hỏi:

² con dơi

– Người đó là ai vậy?

Từ Mậu Công chỉ Giáo Kim mà nói rằng:

– Có một mình Lỗ quốc công Trình thiên tuế này đi đặng mà thôi.

Thái Tôn nghe qua thất kinh nói:

– Không đặng đâu! Nếu sai Trình vương huynh ra đó, thì chắc bị Tô Xa Luân nó nhai xương đa! Xin quân sư hãy sai tướng khác.

Từ Mậu Công tâu rằng:

– Tôi có đoán quẻ, khắc biết nội đây chỉ có mình Trình thiên tuế đi ắt xong mà thôi, chớ sai tướng nào khác cũng chẳng được hết.

Thái Tôn bèn day qua nói với Giáo Kim rằng:

– Từ quân sư đã tính như vậy, nhưng chẳng biết Trình vương huynh có vì trẫm mà ra sức chẳng?

Trình Giáo Kim nghe hỏi mồ hôi nhỏ giọt, tái ngắt mặt mày, tay chân run lẩy bẩy, khúm núm bước ra quỳ xuống tâu rằng:

– Muôn tâu bệ hạ! Quân sư muốn hại tôi, nên mới kêu tướng vô danh ra kê đầu cho Tô Xa Luân nó giết, xin bệ hạ xa tội, thật tôi chẳng dám đi.

Vua Thái tôn bèn day qua nói với Từ Mậu Công rằng:

– Trẫm nhắm sức Trình Giáo Kim phá chẳng nổi trùng vây đâu, quân sư hãy tính lại coi, có khi lạc quả chẳng?

Từ Mậu Công nói:

– Muôn tâu bệ hạ! Thiệt quẻ tôi coi chắc lắm, số mạng Trình thiên tuế còn trường thọ rất dài. Hôm nay ra đi dầu gặp bao nhiêu sự hung hãn cũng đều hóa lành hết. Và cách đây ba năm về trước, khi chia binh ba đạo đánh ba nẻo, Trình thiên tuế một mình mà lấy đặng Sơn Đông, lại đem binh qua Triết Giang mà giúp chúng tôi nữa. Cứ theo chuyện đó thì Trình thiên tuế có đỡ chi đâu, xá gì một lũ Bắc Phiên mà phá ra không đặng.

Từ Mậu Công nói dứt lời, liếc mắt nháy Uất Trì Cung một cái, Uất Trì Cung hiểu ý bèn bước lại vỗ vai Giáo Kim mà nói rằng:

– Trình thiên tuế xưa nay cũng là một người anh hùng vang danh khắp xứ, lẽ nào đi sợ cái lũ Bắc Phiên này sao? Hễ là đấng anh hùng thì phải trung quân ái quốc, thị tử như quy, phải như quân sư sai tôi thì tôi vỗ ngực chịu đi liền, không hề thốt nửa lời phiến muộn!

Tần Thúc Bảo cũng đốc vô rằng:

– Quân sư thuở nay đoán quẻ thiệt tinh lắm, lẽ nào ngày nay lại nỡ đi hại anh em lẫn nhau sao? Vậy Trình thiên tuế hãy ráng sức một phen, kéo người ta chê là hổ đầu xà vĩ đa!

Trình Giáo Kim lắc đầu, day lại nói với Từ Mậu Công rằng:

– Này ông quân sư! Từ khi tôi kết nghĩa kim bằng cùng ông đến bây giờ, nào có làm điều chi xích mích với ông đâu mà ông lại nỡ hại tôi, một hai ép uống tôi nạp mình vào hang cọp. Còn chú lọ nôi chú đánh phách đó, sao quân sư không giỏi mà sai đi?

Từ Mậu Công nói:

– Vì Trình thiên tuế chưa rõ, nên mới phân bì như vậy, bởi Uất Trì tướng quân mà đi thì mười phần chắc chết, bao giờ tôi dám sai. Đi mấy cuộc hiểm nguy thì cần phải chọn người phước tướng, nếu thiên tuế viện trợ binh đến cứu, tôi sẽ tâu xin phong cho chức Tịnh Kiên.

Trình Giảo Kim hỏi:

– Cái chức Tịnh Kiên là chức gì đó vậy?

Từ Mậu Công nói:

– Chức ấy lớn ngang với vua, được phép ngồi chung, vào triều khỏi lạy, muốn chém ai thì chém, muốn làm điều chi thì làm, trên vua dưới mình hơn hết thầy bá quan.

Trình Giảo Kim nói:

– Chức ấy nhắm thế khó hưởng lắm! Như tôi sống chẳng nói chi, còn như nếu bị quân Phiến nó thỉnh rồi, thì quân sư có tâu phong cho cái chức chi chi đó, tôi cũng đâu có hưởng được đâu!

Từ Mậu Công nói:

– Nếu thiên tuế chịu đi, thì đối với triều đình có công rất lớn, sống sẽ làm Tịnh Kiên vương, còn chết thì phong làm Thổ Địa.

Trình Giảo Kim nghĩ thầm rằng:

– Thiệt mình kết nghĩa anh em cùng lão thầy sãi mũi trâu này rất ư là vô ích. Khi bình thường chẳng nói chi, hễ có hoạn nạn là nó ép mình làm đao làm thớt. Ôi! Mà dầu không đi, ở đây ráng ít ngày cũng chết khô, làm ma đói ma thương, chi bằng liều mình ra đó, rủi có chết lại được phong thần làm Thổ Địa hưởng chè xôi no bụng.

Trình Giảo Kim nghĩ như vậy nên vuốt râu nói rằng:

– Thôi! Tôi thấy ông quân sư ông ép lắm, vậy cũng ráng làm gan mà xông lướt một phen.

Thái Tôn mừng nói:

– Nếu Trình vương huynh ra sức trận này, trăm thật đội ơn nghìn thuở.

Trình Giảo Kim nói:

– Tôi nghĩ lại tôi buồn cho cái số phận của tôi lắm! Từ khi mới kéo binh đi tảo Bắc, nguyên soái phong cho chức tiên phuông, lo đón củi dọn truông, bắt cầu cực khổ, xin ra đánh trận thứ nhất nguyên soái khi đỡ để cho lão Uất Trì, qua đến trận thứ nhì, thứ ba, thứ tư cũng về tuốt nơi tay cha con Kính Đức, té ra tôi cực mà chẳng lập được công chi. Nay tới ông nguyên soái bại suy, quân sư lại ép tôi đi cho chúng giết. Nhưng tôi nào đó

tiếc phần số tướng bất tài, song xin bệ hạ khi về đặng tới trào mà tôi chết rồi, thì chớ quên lời hứa.

Vua Thái Tôn nghe nói dứt lời, bèn viết chiếu và giao ấn nguyên nhung cho Giáo Kim.

Trình Giáo Kim nai nịt hăn hời, lãnh ấn và chiếu cột vào lưng với một gói cơm khô, rồi bước tới lạy vua, đoạn nói cùng Từ Mậu Công rằng:

– Quân sư hãy lên lầu xem coi, hễ thấy quân Bắc Phiên ngã ngang ngã dọc, ấy là nó bị đồn ngã bởi ngọn búa của tôi, còn như ngó thấy im lìm là tôi đã thất cơ, hãy mau phong Thổ Địa, kéo oan tánh mạng của tôi nghe!

Từ Mậu Công nói:

– Tôi biết Lỗ Quốc Công là phước tướng, không hề chi đâu, hãy ráng sức một phen tôi quyết chẳng quên lời ước.

Trình Giáo Kim bèn day qua nói với chư tướng rằng:

– Thôi các ông ở lại mạnh giỏi mà phó tá bệ hạ, chớ tôi đi phen này chắc không trông gặp mặt nhau nữa rồi!

Chư tướng nghe Giáo Kim nói quá thương, đồng theo võ về kiếm lời an ủi. Rồi đó Trình Giáo Kim xách búa lên ngựa ra cửa Nam, Thái Tôn dắt chư tướng theo đưa, Từ Mậu Công dạy quân thông điều kiêu cho giáo Kim ra, rồi truyền kéo lên đóng chặt lại.

Còn Giáo Kim khi vừa ra khỏi, xem thấy binh Phiên đông đúc, lòng đã thất kinh, ngó lại thấy bệ cửa thành, càng thêm hoảng hốt. Rùng mình khiếp sợ chẳng dám bước đi, nhớ tới Mậu Công, thì giận mắng lia mắng lia.

Bên kia tiểu Phiên đang canh, bỗng thấy một tướng đứng dưới thành mặt mày hơ hải, nói láp đáp om sòm. Bèn bàn tính với nhau rằng:

– Chắc thằng đó nó đi viện binh, vậy đừng để cho nó sảy qua mà có tội.

Nói rồi hè nhau rút tên bắn vãi như mưa. Trình Giáo Kim hoảng hồn, chẳng biết tìm ngõ nào mà trốn tránh, túng thế phải hươi búa nạt lớn lên rằng:

– Đừng bắn nữa! Bộ tui bây chưa biết cái búa của lão Trình sao? Ta đây quyết phá trùng vây đặng về trào cứu viện, nhượng đường cho qua thì sống, bằng ngăn đón ta bửa nát đầu.

Giáo Kim nói rồi hươi búa xông lên chém nhàu, chẳng kể đông tây, không phân nam bắc, quân Phiên chống cự không nổi té ngửa té nghiêng, bễ óc đập đầu kéo nhau bỏ chạy, Giáo Kim thừa thế đánh riết khỏi vòng binh thứ nhất, qua đến vòng thứ nhì kể gặp tướng Phiên, đánh Giáo Kim một thôi thở dốc.

Lúc ấy quân Phiên đi báo với Tô Xa Luân, Tô Xa Luân nghe báo hét vang, xách búa khai sơn đón Giáo Kim mà đánh. Trình Giáo Kim đang bị tướng Phiên đánh một thôi khò khè, kẻ thấy Tô Xa Luân hươi búa đồng chém tới, Trình Giáo Kim hoảng hồn mất vía,

trật yên quăng búa té nhào. Xảy đâu gió dậy ùng ùng thổi Giảo Kim bay mất. Tô Xa Luân ngạc nhiên hỏi các tướng rằng:

– Có ai bắt đặng nó chăng?

Các tướng đáp:

– Chúng tôi vừa thấy nó nhào xuống đó thì áp lại liền, nhưng không biết vì cớ nào mà người ngựa đều bay đâu mất hết.

Tô Xa Luân nói:

– Thôi thôi! Ta biết rồi! Nó có phép địa hành, nên độn thổ trốn đi. Nhưng nó đi đây chắc ra ải Bạch Lang, vậy Thiết Bối ra đó mà đón, đừng cho nó về nước cứu viện binh qua.

Thiết Bối vâng lệnh kéo quân đi liền.

Nói qua Giảo Kim té nhào xuống ngựa, thì có một vị đạo nhân hóa phép cứu ra khỏi vòng binh, đem thẳng tuốt về ải Nhạn Môn. Lúc ấy Trình Giảo Kim còn tinh thần mê mẫn, tai nghe văng vẳng có tiếng gọi rằng:

– Lỗ quốc công! Hãy tỉnh dậy tỉnh dậy!

Trình Giảo Kim mở mắt ra chẳng thấy dinh Phiên, coi lại là chốn đồng không trống trải, còn mình thì nằm dưới cội cây, phía sau có một vị đạo nhân đứng mỉm cười tay cầm phát chú. Giảo Kim ngẫm nghĩ thất kinh, lồm cồm ngồi dậy hỏi:

– Diêm Vương sai ông đến bắt hồn tôi hay dắt đi làm Thổ Địa đây?

Đạo nhân thấy hỏi cười rằng:

– Không phải Diêm Vương nào đâu! Ta là người cứu thiên tuế ra khỏi vòng binh Phiên đây.

Giảo Kim hỏi:

– Ông dùng phép chi mà cứu tôi vậy? Và còn thành kia là thành nào đó?

Đạo nhân cười nói:

– Phép chi cứu đặng thì thôi, hãy mau về Trường An chọn người cứu giá, thành trì đó là ải Nhạn Môn.

Giảo Kim nghe nói mừng quá, đứng dậy ngó mông mình một hồi rồi nói:

– Quả phải! Quả phải! Rõ ràng đất của nhà Đường đây! Còn tiên ông tên chi, ở núi nào, xin cho tôi biết với, hòng có nhớ mà cảm ơn.

Đạo nhân nói:

– Tôi là Tạ Ảnh Đăng đây!

Trình Giảo Kim mừng quýnh nói:

– Cơ khổ! Vậy mà tôi quên lửng chớ! Năm trước khi không làm gì mà sao chú trốn mất, làm cho tôi kiếm tìm hết sức chẳng ra, nhớ nhau đôi lụy nhỏ sa, tràn đượm đầy đà

quá tuổi, nào ngờ nay đây gặp gỡ. Ủa bấy lâu chú ở nơi nào, sao chẳng về hưởng chung phú quý vinh hoa? Lạ này! Hàm râu không bạc, da mặt không nhăn, còn xuân môn mơn nữa chứ! Ồ ờ! Còn khi lúc này tôi nhào xuống ngựa, chú làm cách nào mà cứu ra khỏi đây? Xin phân giải đầu đuôi cho biết!

Tạ Ánh Đăng nói:

– Lúc trước khi đến Giang Đô, đi nửa đường gặp chú tôi, người đem về núi độ tu tiên, nay đã thành chánh quả. Hôm nay thấy anh bị nạn, nên vâng lời thầy đến cứu ra đây.

Trình Giảo Kim nói:

– Chú nay đã thành tiên hèn chi coi phong lưu quá, xin cho tôi đi theo tu với!

Tạ Ánh Đăng nói:

– Không đừng đâu! Tôi không phần phú quý, nên theo tiên mà lánh trần, còn anh số vinh hoa, vậy nên phải ráng trung cương mà giúp nước, vả nay Đường chúa thọ khốn nguy nan, sai anh về viện binh, nếu anh bỏ đi tu thì lấy ai bảo giá?

Trình Giảo Kim nói:

– Việc ấy không hề chi đâu! Vì khi tôi đi Từ quân sư có nói, hễ sống thì phong làm chức Tịnh Kiên Vương, còn chết thì đăng làm ông Thổ Địa. Nếu nay tôi trốn biệt, thì ắt họ tưởng chết, Đã không thêm bắt tội, mà lại phong cho là Thổ Địa nữa có sao.

Tạ Ánh Đăng nói:

– Anh muốn đi tu tiên thì phải ăn chay trường ba năm, tôi thành mới đăng.

Trình Giảo Kim nghe qua lắc đầu le lưỡi nói:

– Ăn gì quá lẽ, chịu nhịn khát sao xong, vậy còn giảm độ sáu tháng đăng không, xin nói qua cho biết?

Tạ Ánh Đăng nói:

– Giặc Phiên đuổi tới kia kìa, hãy lo đánh rồi sẽ tính.

Giảo Kim nghe nói lật đặt ngó lại phía sau, đằng này Tạ Ánh Đăng hóa giông bay mất. Trình Giảo Kim xem chẳng thấy binh Phiên, ngoáy đầu lại Tạ Ánh Đăng đâu mất. Bèn nói:

– Lạ đời! Không dè tiên mà cũng nói láo quá tay.

Nói rồi đứng suy nghĩ khoái chí bật cười khan:

– Thôi! Ta đồ cái chức Tịnh Kiên Vương chạy đâu cho khỏi.

Dứt lời, cởi giáp, mặc áo rộng tút tể vào, cật chiếu chỉ và ấn soái trong ống tay, thót lên ngựa xông thẳng vào ải.

Nói qua khi chúa tôi nhà Đường đứng trên Mộc Dương thành, thấy Giảo Kim xông vào binh Phiên mà vòng binh không động đậy, thì chắc lưỡi than rằng:

– Quân sư ôi! Trình Giảo Kim đã già lại dờ, mà chúng ta cố ép sai đi, nay dinh Phiên im lặng như vậy, thì chắc tính mạng của người hung đa kiết thiếu.

Từ Mậu Công nói:

– Chư tướng chớ lo sầu, không hề chi đâu. Trình tướng quân đã được thần tiên cứu khỏi, hiện thời đi tới ải Nhạn Môn rồi.

Vua Thái Tôn nói:

– Từ đây ra đó suốt năm ải có dư, làm sao mà đi mau quá vậy?

Từ Mậu Công nói:

– Phép thần tiên kì diệu lắm, chở Trình tướng quân đi theo gió theo mây, bây giờ lại qua khỏi Nhạn Môn quan rồi, chừng trên mười ngày đây thành Trường An sẽ đến.

Thái Tôn mừng lắm nói:

– Nếu Trình vương huynh thông dong về nước, chắc không bao lâu sẽ có cứu binh.

Rồi đó chúa tôi dắt nhau xuống thành, ngày đêm lo kiên thủ an lòng chờ đợi.

Đây nói khi Trình Giảo Kim đi qua khỏi Nhạn Môn quan, giục ngựa đi suốt ngày suốt đêm, gặp cảnh đẹp không xem, thấy chuyện vui không ngó, cứ dầm sương dãi nắng, lội suối qua đèo, sáng tối chuyền nhau cả mười ngày thì thành Trường An đã tới.

Khi đến chợ Trường An, Giảo Kim xem thấy trước mặt có một người, đầu đội bao đánh xanh, mình mặc áo đỏ, chân mày râu, cặp mắt lớn, nước da ngăm ngăm, răng hô vọc cọt, tuổi chừng mười tám mười bảy. Bộ đi ngả tới ngả lui, giầy lát vấp chân té nhào, rồi lồm cồm trở dậy ngó quanh quất mắng rằng:

– Giống gì đón đường ta, té một cái đau quá!

Nói rồi nhìn sang bên đường, thấy có hòn đá lớn chừng sáu thước bề dài, hai thước bề ngang, ba thước bề cao, bèn nói rằng:

– Tại mày đón đường ta, vậy để ta vác mày về lót đường đi cho biết sức.

Giảo Kim nghe nói nghĩ thầm rằng:

– Thằng nào nói phách quá, cục đá nặng ước ngàn cân, dẫu mình đây cũng xê không nổi, bộ nó điên hay sao mà tính lếu như vậy kia!

Trình Giảo Kim nghĩ rồi dừng ngựa đứng xem. Xảy thấy người ấy xắn áo, bước lại dựng hòn đá dậy đi coi bộ không một chút nào.

Khi người ấy đi tới, thấy Giảo Kim ngồi trên ngựa ngó mình vùng hét lên rằng:

– Lão già nào dám cả gan vậy? Sao thấy công tử mà không xuống làm lễ hử?

Trình Giảo Kim nghe nói nghĩ tức cười:

– Không biết thằng này con nhà ai mà du côn quá, nhè Lỗ quốc công mà nạt nộ xung hô.

Nghĩ xong bèn hỏi:

– Mi là con cái nhà ai mà xác xược quá vậy? Thấy quan lớn đã không chào hỏi, lại buông lời vô phép hỗn hào, ta nói cho mà biết, láng cháng ở đây ta cầm tù hết cả lũ.

Người ấy nghe qua giận nói:

– Mi là đồ ăn cướp ở đâu mà dám dối xưng là quan lớn, cha ta đang làm quan theo phò vua đẹp Bắc, lẽ nào mi lại chẳng biết sao? Thôi để ta liệng hòn đá này, nếu mi có tài thì bắt, còn dở mượn tiếng chết cho rồi đời.

Người đó nói dứt lời, liền nâng hòn đá lên nhắm Giáo Kim liệng nhàu. Con ngựa Giáo Kim nhảy trở lên, làm Giáo Kim ngã té lăn cù. Giáo Kim lồm cồm trở dậy nạt rằng:

– Mày xưng là con quan sao gặp Lỗ quốc công mà không biết hử?

Người ấy dụi con mắt nhìn lại, thấy quả Giáo Kim, bèn lật đật quỳ xuống thưa rằng:

– Cháu lỡ làm lỗi một phen, xin bá phụ rộng lòng thứ tội.

Trình Giáo Kim hỏi:

– Cha cháu là ai? Hiện đang làm chức chi đó?

Người ấy nói:

– Thân phụ cháu là Đoàn Chí Viễn, làm chức Định quốc công, đang theo phò vua đẹp Bắc, còn cháu đây là Đoàn Lâm.

Trình Giáo Kim nói:

– Nói vậy cháu là con trai của Định quốc công sao? Thôi, cháu còn thơ ngây bác không chấp nhất, hãy mau trở dậy cho bác biểu nào, cháu đi uống rượu ở đâu mà say sưa quá đồi vậy? Từ rày về sau chớ có nhậu nhẹt sa đê như thế nữa, mà làm mất thể diện nhà quan hết.

Đoàn Lâm nói:

– Thưa! Bữa nay cháu uống rượu tại dinh bác, vì tình anh em nên quá chén lỡ say. Còn bác cũng đi cùng cha cháu đẹp Bắc, bộ đã ban sư sao bác về đây?

Trình Giáo Kim nói:

– Ôi thôi! Cháu hỏi đến việc đó làm chi, phải được ban sư thì phước lắm!

Đoàn Lâm hỏi:

– Vậy chứ công việc thế sao đó bác?

Trình Giáo Kim nói:

– Công việc đang con bời rồi, chúa tôi cùng nhập Mộc Dương thành bị chúng vây, nên phải về đây viện tướng. Vậy cháu hãy mau về sửa soạn thương giáp, đặt sáng ngày có hội tỵ võ nơi giáo trường, mà lãnh ấn soái đem binh cứu giá.

Đoàn Lâm hỏi:

– Thánh thượng và các vị bá phụ khác bị vây, còn cha cháu thế nào hả bác?

Trình Giảo Kim nói:

– Ông già cháu cũng bị chúng lừa vào rọ, nhưng may mạnh giỏi bình yên.

Đoàn Lâm nghe qua cả mừng, liền từ tạ Giảo Kim lật đật tuốt về đăng báo tin cho anh em biết.

Đoàn Lâm từ giã đi rồi. Trình Giảo Kim bèn lên ngựa thẳng tới đền vua, quan huỳnh môn lật đật nghênh tiếp, hỏi:

– Có khi Thánh thượng đã ban sư, nên thiên tuế mới về có phải?

Trình Giảo Kim trả lời:

– Thôi thôi đừng hỏi, công việc như lửa cháy mày, hãy mau kích cổ đăng văn, đăng thỉnh Điện hạ ra đây xem chiếu chỉ.

Quan huỳnh môn nghe nói có chiếu chỉ, liền dang tay nổi trống gióng chuông, giầy lát bá quan tề tựu đông đúc.

Nói qua lúc ấy Điện hạ Lý trị đang ở trong cung, bỗng nghe tiếng chuông trống đánh vang, liền sửng sốt ra ngự điện, đoạn cho mời Lỗ quốc công vào.

Trình Giảo Kim vào điện quỳ lại tâu rằng:

– Tôi là Trình Giảo Kim, chúc cho Điện hạ sống lâu muôn tuổi.

Lý Trị nói:

– Xin lão vương bá đứng dậy, chẳng hay phụ vương tôi đẹp Bắc thế nào? Mà nay vương bá về đây, lại còn thêm chiếu chỉ dạy việc chi nữa đó?

Trình Giảo Kim tâu rằng:

– Khi Thánh thượng ra binh, thân một hơn liền hơn năm ải, sau đến kinh đô Phiên quốc, mắc kế không thành bị vây hãm tại Mộc Dương, nguyên soái xuất trận mấy lần đại bại, hiện giờ lương thực đã mòn, nên một mình tôi giải phá trùng vây về chọn tướng tài cứu viện. Xin Điện hạ hãy xem tường chiếu chỉ thì rõ trước sau.

Lý Trị quỳ xuống lãnh chỉ, xem xong nói rằng:

– Nay phụ vương sai vương bá về chọn tướng anh hùng, lãnh ấn nhệ lộ nguyên nhung đem binh cứu viện, vả chuyện này gấp lắm, vậy chúng ta ngày mai hãy đến giáo trường, hội anh tài tuyển lựa.

Bá quan và Giảo Kim đồng vâng lệnh, rồi đó Điện hạ bãi triều di giá vào cung.

Trình Giảo Kim ra khỏi trào, bèn thẳng đến thăm cùng các phủ, tới đâu cũng thuật rõ việc chúa tôi bị vây, và bảo chúng tiểu anh hùng sáng ngày tựu lại giáo trường tranh ấn soái.

Lúc Trình Giảo Kim đến La phủ, thì có La An, La Phi, La Đức, La Xuân ra nghinh tiếp, quỳ lạy thưa rằng:

– Chẳng hay thiên tuế đi tảo Bắc xong rồi sao, mà đăng ban sư hồi trào?

Trình Giảo Kim nói:

– Ồ, ta mới về đây! Vậy chớ Đậu phu nhân có nhà không? Thôi các người hãy mau vào bẩm lại, nói ta xin ra mắt nhé!

La An vâng lệnh, trở dậy tuốt vô nhà trong, Đậu phu nhân đang rồi trong dinh, xảy thấy La An bước vào, quỳ xuống thưa rằng:

– Nay có Trình lão thiên tuế đi tảo Bắc mới về, nên phải vào bẩm lại bà hay.

Đậu phu nhân dạy La An mời vào, La An vâng lệnh, trở ra thưa rằng:

– Bà tôi cho mời thiên tuế vào.

Giảo Kim theo La An vào ra mắt Đậu phu nhân. Đậu phu nhân nói:

– Xin mời anh ngồi.

Giảo Kim hỏi:

– Thím nó ở nhà mạnh giỏi?

Đậu phu nhân nói:

– Nhờ ơn trời, nên tôi cũng đặng sức khoẻ, chẳng hay anh đi tảo Bắc thắng phụ thế nào?

Giảo Kim nói:

– Nhờ ơn đức của Thánh thượng, nên phá mấy ải đầu dễ như chẻ tre.

Đậu phu nhân hỏi:

– Anh về trước có dạy chuyện chi chăng?

Giảo Kim nói:

– Cũng có chuyện nên tôi mới về đây, vì hôm nay bệ hạ bị vây khốn tại Mộc Dương thành, còn chư tướng kẻ thì lưng mỗi gói chùn, người thì tuổi cao đầu bạc, không có ai mà dám giải vây hết thủy. Túng thế quá, tôi phải bạo gan, ráng sức phá trùng vây về đây, đặng chọn chúng tiểu anh hùng, ban ân nhị lộ nguyên nhung, đem binh đến đó giải vây cho bệ hạ mà hưởng lộc trào đình.

Đậu phu nhân nghe nói thất kinh hỏi:

– Vậy các con nhà vương tướng đâu đi cứu giá hết hay sao?

Trình Giảo Kim nói:

– Phải!

Đậu phu nhân nghe qua, khóc lóc với Trình Giảo Kim rằng:

– Hễ con dòng cháu giống, ấy là rường cột nước nhà, phải lo phò vua dựng nước, trước đền ơn ngọn rau tấc tấc, sau nữa đặng mào vàng đai ngọc cho vinh danh tổ phụ. Nhưng tôi nghĩ lại, chồng tôi lúc trước cũng tận trung báo quốc, dẹp giặc phá thành, gan sắt chẳng mòn, lòng son không lợt. Song bởi làm mưu Tô tặc, nên mới bỏ mạng chốn sa

tràng. Việc ấy dầu tôi không nhắc đến cũng biết dư, thiệt oan nọ bất minh, thù kia chưa trả, mà cửu trùng không xét, lại phong cửu nhân đến bậc quốc công, nữ phụ tôi trung, đem lòng yêu đưa nịnh. Nay còn có một mình La Thông, tuổi thơ ngây, tài nghệ lại chẳng đáng bao nhiêu, việc chinh chiến cũng chưa từng trải, nếu tôi để nó ra lãnh binh cứu giá thì làm sao đương cự cho lại tướng Phiên. Rất đổi anh hùng hào kiệt còn bị vây thay, huống chi là nó. Nếu đương đi làm lối, thì họ La e tuyệt giống nòi, không người nối dòng lo bề hương lửa, thêm thù nhà chưa trả đáng.

Đậu phu nhân nói đến đó, thì mũi lòng, nước mắt chảy như mưa. Giảo Kim thấy vậy cũng khóc ngất một hồi, rồi nói:

– Thím nó phân vậy cũng phải, bây giờ biết tính làm sao?

Đậu phu nhân nói:

– Xin anh thương tình cha nó, mà tâu giúp như vậy: Vì cha nó lòng với triều đình, nên phải tử trận, duy sanh đáng một chút giống nòi là La Thông, tuổi còn thơ ngây, sức trói gà không chặt, đâu dám bì với tướng hổ, nên đi cứu giá chẳng đáng, mong nhờ ơn vua tha tội.

Trình Giảo Kim nói:

– Lời thím nó phân rất phải, thôi để tôi tâu như vậy, chắc thiên tử bỏ qua.

Giảo Kim lại hỏi Đậu phu nhân rằng:

– Còn cháu nó đi đâu vắng mà chẳng thấy vào đây ra mắt?

Đậu phu nhân nghe hỏi, than dài một tiếng nói rằng:

– Anh hỏi đến thằng khốn nạn ấy làm chi, kể từ ngày mấy vị vương huynh hộ giá tảo Bắc đi rồi, thì mấy nhà công tử kéo phe lập đảng với nhau xưng là Tô đảng, Tàn đảng chi đó, ngày nào cũng tới diễn võ trường, dựng cờ vác giáo, múa đao hươi thương xách kích đánh đập rầm rầm với nhau như giặc, đánh vui đến chiều tối thì về ăn cơm, sáng ngày thì đi đánh nữa.

Trình Giảo Kim hỏi:

– Tô đảng là ai? Còn Tàn đảng là ai?

Đậu phu nhân nói:

– Tô đảng là hai đứa con của Tô tặc, hai đứa con của Đằng hiền sư và Thạch hiền sư; còn Tàn đảng là con của Tàn nguyên soái, con của anh, thằng chết bầm ở nhà này và hai anh em nhà họ Đoàn, hai phe đó cứ đánh với nhau hoài, chẳng có ngày nào mà ngớt.

Giảo Kim nghe rồi đắc chí cười nói:

– Để tôi làm cho Tàn đảng mạnh như hùm, còn Tô đảng yếu như nai, tuy không trả đáng thù to, nhưng cũng trả được thù vật.

Đậu phu nhân nghe Giảo Kim nói thì than rằng:

– Ở nhà tôi rầy nó không đặng, nếu nay anh nói như vậy, nó được lợi mà hung hăng hơn trước nữa, xin anh đừng cho nó hay mà sanh sự.

Trình Giảo Kim nói:

– Lời thím nó nói phải lắm, vậy tôi xin kiếu mới xong, kéo cháu nó về nó gặp mà khó lòng.

Đậu phu nhân nói:

– Xin anh khoan đi đã, cho tôi dặn lời này, làm thế nào anh cũng ráng rồi tẩu giùm, cho nó khỏi đi bảo giá, thiệt ơn ấy chẳng nhỏ.

Trình Giảo Kim nói:

– Tôi đã hiểu rồi! Thím nó hải dặn dò làm chi cho nhọc, tôi cũng hay lo mưu kiếm cớ, báo thù cho La hiền đệ thì mới đã nư giận, song kiếm chưa ra, thôi tôi xin kiếu.

Trình Giảo Kim nói dứt lời liền từ già Đậu phu nhân quay gót trở ra, khi đến nơi nhà khách kêu La An và mấy người trong phủ dặn rằng:

– Nếu công tử có về, chúng bây đừng nói có ta đến nghe chưa?

La An và chúng nhân thưa rằng:

– Chuyện ấy chúng tôi cũng rõ biết, xin thiên tuế chớ lo.

Rồi Trình Giảo Kim lên ngựa ra về, trời cũng gần tối, đi theo đường lộ cách La phủ xa xa, thấy một tốp quân gai vác cờ hồng, trên đề “Tần đảng”. Theo sau là một vị anh hùng đầu đội mũ bạc, mặt tợ trăng rằm, mình mang giáp trắng, cỡi ngựa bạch long mã, tay cầm trường thương.

Giảo Kim ngó thấy chắc lưỡi thầm rằng:

– Không xong rồi! Chắc La Thông về đó, vậy ta phải kiếm đường đi tẻ, kéo gấp mặt nó khó lòng.

Giảo Kim than dứt lời, bèn giục ngựa xuống đồng, đi dọc theo bờ con trở về phủ.

Đây nói qua quân lính bên dinh Lỗ quốc công, lúc hoàng hôn thấy Trình lão thiên tuế về tới cửa, lật đật vào báo cho Bùi phu nhân hay, Bùi phu nhân nghe báo ra cửa nghênh tiếp và thưa rằng:

– Tướng công đã ban sư hay có chuyện chi đó phải trở về?

Trình Giảo Kim nói:

– Nay ta vâng lệnh bệ hạ, về đây viện binh cứu giá.

Giảo Kim nói rồi đi thẳng vào dinh, Bùi phu nhân hỏi:

– Chẳng hay bệ hạ đi tảo Bắc thế nào, mà phải viện binh cứu giá vậy tướng công?

Trình Giảo Kim nói:

– Phu nhân khéo hỏi thì thôi, vì bệ hạ bị vây khốn tại Mộc Dương thành, nên mới sai ta về viện binh cứu giá.

Bùi phu nhân nghe rồi liền truyền bày tiệc giải lao. Hai vợ chồng ngồi lại ăn uống chén thù chén tạc, chuyện vãn cùng nhau. Giáo Kim hỏi Bùi phu nhân rằng:

– Thằng nhỏ đi đâu vắng mà chẳng thấy vào ra mắt lão phu vậy phu nhân?

Bùi phu nhân nói:

– Ông còn hỏi nó làm chi! Nó là đứa hung hoang đảng tử, ngày nào cũng như ngày nấy, ăn no rồi lo tụ tam tụ ngũ với nhau bày trò hành hung cùng bày ra Tần đảng, Tô đảng lẫn xằng, đánh lộn tới tối mới về phủ, ở nhà tôi rầy la nó có đảng đâu!

Trình Giáo Kim cười nói:

– Hề con nhà tướng thì phải vậy chứ sao? Chớ cứ lo ăn no ngủ kĩ thì có ra gì đâu!

Lúc hai vợ chồng chuyện vãn, xảy nghe quân lính bẩm rằng:

– Công tử đã về!

Quân lính vừa bẩm dứt lời, Trình Thiết Ngưu đã về tới phủ, chẳng thềm hỏi Trình thiên tuế, bỏ đi ra nhà sau ăn cơm. Trình Giáo Kim thấy con không chào mắc cỡ mắng rằng:

– Bộ mày quáng man hay sao? Ta ngồi đây mà mày không thấy?

Trình Thiết Ngưu day lại hỏi:

– Lão già chưa chết sao mà còn ngồi đó?

Trình Giáo Kim giận lắm nạt rằng:

– Đồ súc sanh! Thiệt to gan dám buông lời lỗ mãng? Vậy chớ ta dạy mày mấy đường búa, mày ở nhà có tập dợt gì không?

Trình Thiết Ngưu nói:

– Khi cha đi rồi, tôi ở nhà có ngày nào mà không tập võ, tôi múa búa thì thần kinh quỷ khiếp, chớ đâu phải tầm thường, nếu cha chẳng tin, ra thử sức với tôi thì biết.

Trình Giáo Kim nạt rằng:

– Đồ chết bầm! Ta đã răn dạy mày nhiều phen, bảo đừng giống tánh ta ngang tàng lỗ mãng, sao mày không chịu bỏ vậy? Mày nói mày tập búa thuần tục rồi, thì hãy múa thử ta coi?

Trình Thiết Ngưu nói:

– Phải lắm! Phải lắm!

Trình Thiết Ngưu nói vừa dứt lời, bèn xách búa ra hơi múa, chém tả chặt hữu, đỡ trước ngăn sau, múa riết một hồi chỉ thấy đường búa sáng ngời, chớ không thấy dạng người, dầu mưa sa không thấu, tên qua không lọt, xem đường búa rất hay, như công bay phụng lộn.

Trình Giáo Kim lòng mừng phơi phới, khen rằng:

– Con đi đường búa ấy cha đẹp dạ hết sức!

Trình Thiết Nguru nói:

– Tuy đường búa hay như vậy nhưng bữa nay rủi quá!

Trình Giáo Kim hỏi:

– Chuyện chi mà rủi?

Trình Thiết Nguru nói:

– Bữa nay tôi bị thằng Tô Lân ra miếng “Sur Tử”, anh La Thông biểu tôi phá, tôi bèn dùng thế “Hạng Vương Cử Đỉnh” xóc tới đành đùa, nó xô tôi một cái té nhào, may không trặc cổ mà chết!

Trình Giáo Kim nói:

– Thử đồ hư nà! Mà làm ta phải mất danh tiếng, miếng “Sur Tử” có gì khó mà không phá được. Ai biểu mà dùng thế “Hạng Vương Cử Đỉnh” làm chi, thiệt nó xô mày té bể đầu cũng đáng, mày phải ra miếng “Hắc Hồ Du Linh” lui vào đánh chỗ nhược nó, nó phải chết tức thì.

Trình Thiết Nguru nói:

– Thây kệ nó, để ngày mai tôi giết phức nó cho rồi!

Trình Giáo Kim nạt rằng:

– Đừng có nói xàm! Đêm nay phải tập dợt cho thiệt tinh thông, đợi sáng ngày đến diễn võ trường mà đoạt ấn nhị lộ nguyên nhung, mà đi giải vây cứu chúa, giết giặc lập công.

Trình Thiết Nguru nghe rồi mừng lắm nói rằng:

– Vậy ngày mai đến đó cha giao ấn soái cho tôi nha!

Trình Giáo Kim nói:

– Chuyện ấy ta không dám chắc, hễ ai giỏi hơn cứ theo lẽ công bằng mà chọn tài thứ nhất, thôi mày hãy đi ăn ăn cơm đi.

Trình Thiết Nguru nghe cha nói bắt đầu nổi đóa, bỏ đi tuốt ra nhà sau.

Khi La Thông về đến phủ, xuống ngựa vào trong thưa với mẹ rằng:

– Lúc con ở diễn võ trường đấu võ thì có nghe tin Thiên tử bị vây khốn ngoài cõi Bắc, nơi thành Mộc Dương, nên sai Trình bá phụ về viện binh, mấy nhà công tử phải đi cứu giá hết thầy, nay con về thưa cho mẹ rõ, đến ngày mai này con phải ra tài để đoạt ấn soái.

Đậu phu nhân nạt rằng:

– Đừng có nói bậy mà chết đi giờ! Chuyện nào mà mẹ không hay biết trước, con lại biết hơn mẹ sao? Kể từ khi bệ hạ ngự giá phạt Bắc đến nay, thường có tin lành về phủ, trận nào cũng đắc thắng, đoạt thành phiên thế tợ chẻ tre, lấy năm ải không biết mệt, sao con dám nói bệ hạ bị vây ở Mộc Dương Thành?

La Thông thưa rằng:

– Chuyện này chắc lắm mà, chứ không phải tiếng đồn dối đầu, vì anh Tàn Hoài Ngọc nói lại rất rõ ràng, có Trình bá phụ đến dinh mình nữa, và qua ngày mai thì tuyển chọn nhị lộ nguyên nhung, đăng đem binh cứu giá. Lời anh Tàn Hoài Ngọc nói con mới tin, chứ đâu phải tiếng người đồn huyên.

Đậu phu nhân nói:

– Như vậy thì thiệt rồi, người ta tuổi lớn và có cha bị vây, nên phải ráng hết sức sức cho tròn ngay vẹn thảo. Còn phận con, tuổi còn thơ ngây, tài lực tầm thường, thêm cha không có, vả lại giặc Phiên mười phần hung dữ, bởi có ấy nên bề hạ chê con còn nhỏ nên không đòi. nếu đòi sao Trình bá phụ không nói cho mẹ hay?

La Thông thưa rằng:

– Tuy con tuổi nhỏ mặc lòng, song cây thương con đều hơn hết thầy, có nhà công tử nào mà chẳng kiên tài con. Sư đi cứu giá thì có cha con anh Tàn Hoài Ngọc, còn việc đường xá thì có Trình bá phụ trông nom, không can chi mẹ sợ, để con ra đó lập công với người.

La Thông thưa rồi bèn lui vào hậu dinh. Đậu phu nhân rơi lụy đầm dề, kêu a hoàn bảo đi đòi La An lập tức, a hoàn vâng lệnh đi liền.

Khi Đậu phu nhân đang ngồi khóc một mình, xảy thấy La An vào thưa rằng:

– Chẳng hay bà đòi tôi có việc chi?

Đậu phu nhân nói:

– Nay La An, người cũng rõ biết, Cha chồng và chồng ta vì nước mà bỏ mình, duy còn một chút giống nòi là La công tử đó! Chẳng dè hôm nay Thiên tử bị Bắc Phiên vây phủ tại Mộc Dương thành, nên sai Trình thiên tuế về đòi con chúng quan đăng đi cứu giá. Ta nghĩ con ta còn thơ dại, làm sao mà giải vây cho nôi, hồi nầy ta đã cậy Trình thiên tuế tâu giùm, thì việc ấy cũng xong rồi, ngặt bị Tàn Hoài Ngọc thày lay, tỏ hết lại cho La Thông hay. Nên nó vào nằng nặc quyết đòi đi cứu giá mà thôi, ta mới đòi người vào đăng lo mưu tính kế mà ngăn cản nó lại.

La An ngẫm nghĩ một hồi rồi thưa rằng:

– Dễ lắm! Dễ lắm! Tôi đã tính được một kế, và khuya nay thì chúng công tử đều đến diễn võ trường mà đoạt ấn soái nhị lộ nguyên nhung, thì bây giờ phải làm ám phòng kế, cầm công tử mới xong.

Đậu phu nhân hỏi:

– Kế ám phòng phải làm sao?

La An thưa rằng:

– Kế ấy phải làm như vậy... như vậy... thì có lo gì mà cầm công tử không đăng.

Đậu phu nhân nghe rồi mừng rỡ chẳng cùng, liền dạy sắp a hoàn làm y theo.

Khi La Thông ăn cơm tối rồi, đi kiểm La An mà dặn rằng:

– Khuya nay ngươi phải thắng ngựa cho tử tế và bày thương giản cho sẵn sàng, chờ qua canh năm, đợi ta đến diễn võ trường tử võ nghe!

La An làm bộ dạ dạ xin vâng.

Nói qua mấy nhà công tử canh ba thức dậy, lo cơm nước xong xuôi, rồi canh năm đồng đến diễn võ trường chờ lệnh thi tài.

Còn quan giám khảo là Thái tử Lý Trị, cũng dậy sớm trước canh năm, bên tả có thừa tướng Ngụy Trung, bên phải có Lỗ quốc công Trình Giảo Kim, ngự giá đến diễn võ trường.

Giám khảo ngồi trên, hai bên ngồi hai quan. Ở giữa bàn án để một trương lụa điều, một cặp huỳnh huê và ấn nhị lộ nguyên nhung. Giây phút, chúng công tử đều đến ra mắt. Giám khảo phán rằng:

– Chư vị vương huynh ơi! Nay vua cha lâm nạn, bị khốn tại Mộc Dương thành, nên sai Lỗ quốc công về chọn một vị nhị lộ nguyên nhung đợi đem binh giải vây cứu giá, nếu có vị nào võ nghệ siêu quần hãy đến đây lãnh ấn.

Giám khảo vừa phán dứt lời, thời có một vị công tử, múa búa giục ngựa xông ra nói lớn rằng:

– Cái búa của tôi hơn hết thảy, xin ban ấn soái cho tôi.

Vị công tử ấy vừa nói dứt lời, xảy nghe một vị công tử khác, hét lớn lên rằng:

– Trình huynh không đợi giành chức ấy đâu!

Trình Giảo Kim coi kĩ lại là Đằng Long, thì nói lớn rằng:

– Chúng bây chớ nên gây gỗ, hãy đấu thử với nhau cho biết tài.

Giảo Kim nói rồi lấy mắt nháy Trình Thiết Ngưu, Trình Thiết Ngưu hiểu ý, nói rằng:

– Đằng Long! Ngươi không giỏi chi, khá nhường ấn soái cho ta.

Đằng Long nói:

– Huynh có môn nói phách hoài, hãy giục ngựa đến đây đánh thử cho rõ tài cao thấp.

Trình Thiết Ngưu nói:

– Nay vâng lệnh bề hạ tử võ, nếu ai dỏ thì chết, chớ không thương mạng đa!

Đằng Long nói:

– Phải!

Nói rồi xách cặp roi nhắm đầu Trình Thiết Ngưu thả xuống, Trình Thiết Ngưu hơi búa đỡ vệt cặp roi ra, thuận tay chém lại một búa. Hai người đánh hơn sáu hiệp, Đằng

Long mệt tháo mồ hôi, cứ lo ngăn đỡ mà thôi, mặt mày tái mét! Trình Giảo Kim mừng lắm nói với Ngụy Trung rằng:

– Mấy đường búa của tôi dạy nó đó anh.

Ngụy Trung nói:

– Thiết nghề búa cao cường, trên đời có một dưới thế không hai.

Lúc ấy Đằng Long lính quính hoảng kinh la lớn:

– Tôi xin chịu thua, không dám giành ấn soái nữa.

Trình Thiết Ngưu quày ngựa trở lại thưa rằng:

– Xin ban ấn soái cho tôi.

Tô Phụng xem thấy liền kêu lớn rằng:

– Trình Thiết Ngưu đừng khoe tài, có ta đến đoạt ấn soái đây!

Trình Giảo Kim biết Tô Phụng là con trai út của Tô Định Phương thì ghét lắm, bảo Thiết Ngưu ráng giết phức cho rồi. Trình Thiết Ngưu gật đầu giục ngựa lướt tới nạt rằng:

– Tô Phụng, võ nghệ mi còn dở lắm, để ta làm nguyên soái rồi theo ta vác cờ cho xong.

Tô Phụng nói:

– Chẳng cần nói chi nhiều lời, hãy thử tài mới biết.

Tô Phụng nói dứt lời liền hơi giáo đâm đùa, Trình Thiết Ngưu đưa búa đỡ ngăn. Hai người đánh đặng tám hiệp, Tô Phụng trở tài đâm lia lịa, Trình Thiết Ngưu đỡ đã không kịp, có hờ tay đâu mà chém lại.

Trình Giảo Kim thấy con muốn chạy, liền nói cho đỡ xấu rằng:

– Coi cái thằng, nó cầm cây búa gì lạ quá!

Ngụy Trung nói:

– Thiên tuế dạy làm sao thì nó đánh như vậy, thì trách con trẻ cái nỗi gì.

Trình Giảo Kim mắc cỡ ngồi làm thinh. Khi ấy Trình Thiết Ngưu sợ chết bèn thôi lui nói:

– Ta không tranh ấn soái với mi nữa, để cho mi làm nguyên soái đó.

Tô Phụng bước tới thưa rằng:

– Xin bá phụ ban ấn soái cho tôi.

Trình Giảo Kim còn do dự chưa đưa, xảy nghe tiếng người hét lớn rằng:

– Tô Phụng! Tài lực mi bao nhiêu mà đặng làm nguyên soái? Phải nhường chức ấy cho ta!

Tô Phụng day lại, thấy Đoàn Lâm là con trai Đoàn Chí Viễn thì nói rằng:

– Tuổi người chưa đáng bao nhiêu, mà cây giáo cũng không hay, vậy muốn tranh ần soái cái nổi gì?

Đoàn Lâm nói:

– Chẳng cần cãi lầy làm chi vô ích, hãy ném mũi giáo của ta cho biết mùi.

Đoàn Lâm dứt lời thì thúc ngựa vượt lên hươi giáo đâm nhâu, Tô Phụng đưa giáo ra đỡ, đánh chừng năm hiệp thì sức Tô Phụng đã giảm rất nhiều, còn Đoàn Lâm quyết đoạt ần soái nên ráng sức bình sinh đánh vùi một hồi, làm cho Tô Phụng gần nhào xuống ngựa.

Trình Giáo Kim vỗ tay khen rằng:

– Người mạnh còn người mạnh hơn nữa, khi nãy ỷ tài giỏi ăn hiếp gió con ta, bây giờ bị Đoàn Lâm ăn hiếp lại đáng đời. Vì ta biết Đoàn Lâm là viên tướng dữ, sức mạnh vác nổi hòn đá ngàn cân.

Tô Phụng nhắm thế đánh không lại Đoàn Lâm, sợ dễ sa cơ uổng mạng, nên la lớn rằng:

– Ta xin nhượng ần soái lại cho người đó.

Tô Phụng nói rồi, chạy qua đứng nép một bên.